

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/44/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520010295
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2520010295.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného C. R. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 26.4.2021, sp. zn. 8T/89/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.6.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného C. R., nar. XX.X.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný C. R. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona a prečína ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 29.6.2020 v presne nezistenom čase v podvečerných hodinách v obci D. na pozemku parcely č. 7671 v prístavbe na bývanie pristavenej k maringotke po predchádzajúcom požití alkoholu a po vulgárnom osočovaní O. L., zoberal zo zásuvky kuchynskej linky nôž s čiernou rúčkou o celkovej dĺžke aj s čepeľou do 30 cm, s ktorým držiac ho v pravej ruke pristupoval k tu pri dverách kuchyne stojacemu O. L. so slovami „ty kurva cigánska, ja ťa asi prebodnem“, pričom s ním do kríža dvakrát zašermoval, potom držiac ho pred sebou s čepeľou smerujúcou do oblasti brucha poškodeného v úmysle ho pichnúť a spôsobiť mu najmenej bodnú ranu sa k nemu priblížil až na dosah, kedy mu v ďalšom pohybe O. L. zabránil tak, že ho od seba odsotil rukami, následkom čoho C. R. spadol na podlahu kuchyne, pričom nôž pustil na zem, ktorý O. L. z podlahy zodvihol, položil ho na kuchynskú linku a hneď odišiel za bránu dvora von, odkiaľ privolať políciu, čím vzbudil u O. L. dôvodnú obavu o jeho život a zdravie a v prípade dokonania útoku s nožom smerovaného na brucho poškodeného najmenej pri jeho veľmi slabej intenzite by tento utrpel ľahké zranenie a to povrchovú bodnú ranu brušnej steny s celkovou dobou liečenia najmenej dva týždne.

Za to súd obžalovanému podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona s poukazom na § 37 písmeno h), písmeno m) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona a s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho súd pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu uložil protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, ktoré následne odôvodnil sám, aj prostredníctvom svojho obhajcu. Obžalovaný uviedol, že obžaloba je zaujatá, ide o krivé obvinenie svedkami, obžaloba je nedôvodná, žiada o zrušenie rozsudku, pri zohľadnení rozporov a časové rozpätie rozhodovania na okresnom súde, pri zohľadnení zmien vo výpovediach svedkov, zbraň nebola predmetom dokazovania, poškodený a svedkyňa ho chodili navštevovať z dôvodu, aby ho okradli, ľutuje, že je obviňovaný, nedopustil sa toho, sudkyňa je zaujatá z dôvodu, že nekonala na pojednávaní tak, ako mala, zamietla jeho žiadosť o prepustenie z väzby a nezohľadnila meritum veci.

V písomných dôvodoch odvolania obhajca poukázal na to, že (citácia): „Toto moje odvolanie smeruje proti celému rozsudku, najmä proti výroku o vine a aj proti výroku o treste a uložení ochranného liečenia. Tieto výroky považujem za nesprávne. Rovnako toto moje odvolanie smeruje aj proti konaniu, ktoré vydaniu napadnutého rozsudku predchádzalo. So závermi uvedenými v rozsudku sa nestotožňujem v celom rozsahu.

Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že obžalovaný spáchal skutok tak ako je uvedené v rozsudku i obžalobe. Z výsledkov vykonaného dokazovania naopak vyplýva, že sa skutok nestal. V rámci dokazovania bol opätovne vypočutý poškodený O. L. a svedok G. L. ako aj svedok H. D., pričom žiaden z nich nebol svedkom žiadnych skutočností, ktoré by nasvedčovali spáchaniu trestných činov tak, ako je uvedené v obžalobe.

Nestotožňujem sa so záverom súdu, kde súd vyhodnotil zmenenú výpoveď poškodeného L. na hlavnom pojednávaní a jeho zdôvodnenie tejto zmeny v kontexte s jeho dychovou skúškou a záznamami hovorov na linku 158 a s obžalovaným z väzby a kde má súd za to, že poškodený L. zmenil výpoveď na hlavnom pojednávaní, nakoľko bol ovplyvnený hovormi s obžalovaným z väzby ako aj svedkyňou L., a teda súd vyhodnotil ako pravdivú výpoveď poškodeného z prípravného konania zo dňa 30.06.2020 po vznesení obvinenia.

Podľa môjho názoru tento záver súdu je subjektívny. Poškodený L. zmenil výpoveď už počas prípravného konania, kde už vo svojich výpovediach dňa 22.09.2020 a dňa 27.10.2020 uvádzal, že obžalovaný s nožom nič nerobil, na poškodeného nijako neútočil, ani sa poškodenému L. nijako nevyhrážal a na týchto výpovediach následne zotrval. Poškodený zároveň uvádzal, že bol na obžalovaného velice nahnevaný, preto v predchádzajúcich výpovediach (dňa 30.06.2020) uvádzal také skutočnosti na obžalovaného. Uvedené nebolo v rámci vyhodnocovania dôveryhodnosti výpovede poškodeného súdom zohľadnené. Taktiež mám za to, že z telefonátov obžalovaného z väzby s poškodeným nie je možné jednoznačne ustáliť, že by sa vyslovne dohadovali na tom, čo vypovedať, rozhovory sú skôr vyčítavé, rozpačité a nie celkom zrozumiteľné, pričom podotýkam, že slovný aj písomný prejav v rámci neformálnej komunikácie môže mať rôzne verzie výkladu a pri ich posudzovaní a hodnotení musí byť uplatnené pravidlo v pochybnostiach v prospech obvineného.

Pokiaľ súd uvádza, že argument poškodeného uvádzaný na hlavnom pojednávaní, že dňa 30.06.2020 vypovedal poškodený pod vplyvom alkoholu a výpoveď z toho dňa (30.06.2020) nie je pravdivá, bol vyvrátený, nakoľko poškodený nemal v tom čase nameranú žiadnu hodnotu alkoholu v dychu, je potrebné uviesť, že poškodený na hlavnom pojednávaní tvrdil, že keď bol na druhý deň predvolaný do Vrbového na políciu (pozn. t.j. 30.06.2020), ešte nebol v poriadku, bol taký otarený, cítil v sebe ešte alkohol, ako aj ďalej uviedol, že pod vplyvom alkoholu stráca pamäť a chodí kvôli tomu k psychiatricke, čo súd nezobral v úvahu.

Taktiež súd v odôvodnení rozsudku konštatuje, že ak by skutočne obžalovaný urobil len to, čo poškodený tvrdil na hlavnom pojednávaní, nemal by poškodený dôvod na žiadnu obavu, ani na tvrdenie, že sa mu také niečo stalo prvýkrát. Obžalovaný však na hlavnom pojednávaní tvrdil, že volal na políciu preto, lebo je taký bojzlivý, keď na neho niekto zakričí, tak sa zľakne, čo súd opäť nezohľadnil v rámci svojich úvah a konštatovaní. Uvedený záver súdu je len pocitový bez zohľadnenia vykonaných dôkazov, ktoré pripúšťajú aj iný záver, ako vyvodil súd.

Súd taktiež v odôvodnení rozsudku uvádza, že vyhodnotil aj zmenenú výpoveď svedkyne L. na hlavnom pojednávaní v kontexte vzťahu svedkyne s obžalovaným, že obžalovaný svedkyňu finančne vypomáhal a ďalšiu finančnú výpomoc jej sľúbil po prepustení z väzby, ako aj s ohľadom na obsah telefonických rozhovorov obžalovaného z väzby so svedkyňou a má súd za to, že svedkyňa účelovo v snahe zlepšiť postavenie obžalovaného vypovedala na hlavnom pojednávaní odlišne a v jeho prospech.

Ani s týmto záverom súdu nesúhlasím, nakoľko jednak svedkyňa L. vypovedala v rozsahu zmenenej výpovede nielen na hlavnom pojednávaní, ale aj vo svojich výpovediach v rámci prípravného konania dňa 06.10.2020 a dňa 27.10.2020 a na týchto zotrvala. Zároveň nie je možné obžalovanému vyčítať, že v predchádzajúcich obdobiach finančne svedkyňu vypomáhal, ako ani to, že jej pomôže aj v budúcnosti, keď bude na slobode. Takéto konanie obžalovaného nemá žiaden súvis s prejednávanej skutkom. Obžalovaný svedkyňu pomáhal viaceré roky pred údajným spáchaním tohto skutku, a preto odôvodnenie súdu, že svedkyňa z tohto titulu zmenila svoju výpoveď v prospech obžalovaného, je len pocitová a ničím nepotvrdená.

G. L. na hlavnom pojednávaní dňa 22.02.2021 zároveň uviedla, že sa lieči na psychiatrii a berie viacero liekov, s čím sa súd taktiež nijakým spôsobom nezaoberal vo vzťahu k vplyvu na jej schopnosť výpovede ako aj vo vzťahu k dôveryhodnosti jej výpovede.

Súd ďalej v odôvodnení rozsudku uvádza, že napriek tomu, že poškodený L. a svedkyňa L. na hlavnom pojednávaní zmenili svoje výpovede, zotrvali na tvrdení, že obžalovaný, keď si vypije, je agresívny a

vulgárny a v kontexte tejto skutočnosti nie je vylúčené, že obžalovaný, ktorý v čase skutku bol pod vplyvom viac ako 2,33 promile alkoholu v dychu sa dopustil konania tak, ako to vypovedal poškodený a svedkyňa v prípravnom konaní ihneď po skutku dňa 30.06.2020.

Uvedené nevyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania, a teda celé uvedené tvrdenie súdu je nepodložené. V rámci výpovede svedka L. na hlavnom pojednávaní nie je nijakým spôsobom zachytené, že by sa vyjadrovala, alebo že by zotrvala na vyjadrení, že keď si obžalovaný vypije je agresívny a vulgárny. Rovnako v rámci výpovede poškodeného L. nie je takéto zotrvanie zachytené, naviac poškodený L. na hlavnom pojednávaní na otázku prokurátora, aký je obžalovaný, keď požíva alkohol, poškodený odpovedal, že rozpráva sa, normálny je.

V konečnom dôsledku aj údajná agresia a vulgárnosť nie je pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podstatná, nakoľko arogantné, vulgárne alebo agresívne prejavy sú väčšinou kvalifikované iba ako priestupky.

Výrok o vine môže byť založený vždy len na takých dôkazoch, ktoré úplne vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. V tomto prípade však súd konštatuje, že nie je vylúčené, že sa obžalovaný dopustil konania ako vypovedali poškodený L. a svedok L. dňa 30.06.2020, čo však nie je postačujúce. To, že nie je takéto konanie obžalovaného vylúčené ešte neznamená, že k takému konaniu vôbec došlo. Je práve naopak nevyhnutné, aby bola vylúčená akákoľvek pochybnosť o možnosti existencie iného záveru, čo však v tomto konaní nenastalo.

Súd taktiež v odôvodnení rozsudku konštatuje, že skutočnosť, že sa poškodený k obžalovanému po skutku vrátil a ešte sa normálne bavili, čo videl svedok D., nevyvracia to, že by sa skutok nestal alebo že by poškodený nemal mať v čase skutku zo správania obžalovaného strach, ako sa snaží prezentovať obhajca obžalovaného.

Podľa môjho názoru, pri prečine nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona je nevyhnutné posudzovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu, spoločné správanie páchatel'a a obeť pred spáchaním a po spáchaní činu nevynímajúc. Jednak musí ísť o vyhrážky alebo iné konanie takej intenzity a „kvality“, že dôvodne vzbudzujú obavu o život (zdravie) iného, pretože reálne hrozí, že dôjde bezprostredne k ich uskutočneniu, rovnako okolnosť, že poškodená osoba dobrovoľne bez náležiteho dôvodu vyhľadáva osobu, v prítomnosti ktorej má pociťovať obavu o svoj život a zdravie, tiež nemôže ostať bez povšimnutia pri hodnotení dôvodnosti danej obavy. Poškodený poznal obžalovaného viaceré roky, mal vedomosť o jeho charaktere, správaní a podobne, a teda je zřejmé, že v jeho prítomnosti nepociťoval žiadnu dôvodnú obavu, nakoľko v opačnom prípade by za obžalovaným nešiel k nemu domov, a to či už pred spáchaním trestného činu, rovnako nie po ňom. Akúkoľvek obavu o svoj život alebo zdravie vo vzťahu k obžalovanému tak poškodený v podstate ne-goval svojím správaním, keď dobrovoľne vyhľadal obžalovaného v inkriminovaný deň a zároveň aj po spáchaní trestného činu.

Súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že obavu poškodeného v čase skutku potvrdzuje aj jeho vyjadrenie na hlavnom pojednávaní, že sa zľakol, lebo sa mu také niečo stalo prvýkrát, k čomu súd uvádza, že ak by išlo len o šibrinkovanie obžalovaným nožom nad hlavou, nemal by dôvod poškodený sa báť, či tvrdiť, že sa mu také niečo stalo prvýkrát.

Tu taktiež podotýkam, že nie je totožné, keď má človek strach, keď má človek obavu a keď sa človek zľakne, čo sú rôzne pojmy. Z vyjadrenia poškodeného, že sa zľakol nie je možné vyvodiť záver, že v čase skutku mal dôvodnú obavu o svoj život alebo zdravie. Uvedené nevyplýva ani zo samotného pojmu zľaknutia. Naviac poškodený na hlavnom pojednávaní vysvetlil, čoho sa mal zľaknúť. Tvrdenie poškodeného, že sa zľakol, nemôže preukazovať obavu poškodeného v čase skutku ako uvádza súd, nakoľko obava nie je totožná so zľaknutím. Najmä ale pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania nepostačuje, aby poškodený mal mať v čase skutku zo správania obžalovaného strach pokiaľ nie je dostatočne preukázaná intenzita a kvalita, ktorá je schopná vzbudiť dôvodnú obavu, čo však v tomto prípade preukázané nebolo, a zároveň pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania nepostačuje to, že sa poškodený obžalovaného zľakol.

Súd ďalej v odôvodnení rozsudku uvádza, že obhajoba nehodnotila výpovede v kontexte obsahu telefonátov obžalovaného z väzby s poškodeným a svedkyňou L., pričom práve obsah týchto telefonátov, spôsob akým sa dohodli na interpretácii skutku, sa následne prejavil v ich zmenenej výpovedi v októbri 2020 a na hlavnom pojednávaní.

Podľa môjho názoru z telefonických rozhovorov nevyplýva, že by sa obžalovaný s poškodeným a svedkyňou L. dohadovali na interpretácii skutku tak, ako to má na mysli súd.

Pokiaľ mal súd spáchanie skutku za preukázané s ohľadom na výpovede poškodeného L. a svedka G. L. zo dňa 30.06.2020 po vznesení obvinenia, je nutné zohľadniť aj ostatné tvrdenia poškodeného a svedkyne uskutočnené v rámci týchto výpovedí, čo však súd neuskutočnil.

Poškodený L. v rámci svojej výpovede zo dňa 30.06.2020 o 15.00 hod. neuvádzal, že by sa obžalovaného bál, zľakol, ani že by mal strach o svoj život alebo zdravie Rovnako poškodený v rámci svojej výpovede uviedol, že: „Ja som mu na to povedal, že nech skúsi“, z čoho je zrejmé, že poškodený sa obžalovaného ani v čase skutku nebál, dokonca poškodený provokoval obžalovaného slovami, že nech to skúsi, podnecoval ho tak v jeho rozčúlení, provokoval a nabádal ho ku konaniu. Taktiež poškodený uviedol, že obžalovaný spadol na zem, nevládal sa zo zeme zdvihnúť a taktiež vypovedal, že: „Ja som následne nôž zodvihol zo zeme, položil ho na linku a išiel som z chaty preč“. Z uvedeného je jednoznačné, že poškodený nemal žiaden strach o svoj život alebo zdravie, nemohol byť v dôvodnej obave o svoj život alebo o to, že by mu obžalovaný mohol alebo chcel spôsobiť ťažkú ujmu, ani v obave, že by mu obvinený ublížil na zdraví, v opačnom prípade by poškodený nenechal uvedený nôž voľne dostupný.

Zároveň poukazujem aj na skutočnosť, že v rámci výpovede zo dňa 30.06.2020 svedok G. L. neuvádzala, že by sa pri samotnom incidente obžalovaný poškodenému vyhrážal, dokonca neuvádzala ani, že by obžalovaný vôbec niečo povedal.

Z vykonaných dôkazov nie je možné právne kvalifikovať konanie obžalovaného ako prečin nebezpečného vyhrážania a ani ako prečin ublíženia na zdraví, nakoľko zo strany obžalovaného nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty uvedených trestných činov, kedy musia byť splnené všetky znaky súčasne, a to objekt, objektívna stránka, subjekt a subjektívna stránka, pričom trestný zákon vychádza zo zásady uplatňovania zodpovednosti za zavinenie, ktoré je obligatórnou zložkou subjektívnej stránky trestného činu.

Vo vzťahu k trestnému činu nebezpečného vyhrážania pri posudzovaní otázky, či vyhrážanie je spôsobilé v inom vzbudiť dôvodnú obavu, treba prihliadnuť na všetky konkrétne okolnosti prípadu a starostlivo zhodnotiť závažnosť vyhrážky, a teda odlišovať nebezpečné vyhrážanie od iných hrubých, arogantných, agresívnych či vulgárnych verbálnych prejavov, ktoré nie sú prečinom, ale iba priestupkom. Zároveň je nevyhnutné posudzovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu, spoločné správanie páchatel'a a obete pred spáchaním a po spáchaní činu nevyvímajúc.

V predmetnej trestnej veci nebolo nijakým spôsobom preukázané, že by došlo k vyhrážaniu sa smrťou, ťažkou ujmu na zdraví alebo inou ťažkou ujmu ako aj absentuje ďalší znak skutkovej podstaty, a to vzbudenie dôvodnej obavy. Obžaloba z tohto trestného činu je založená len na jedinej vete uvedenej poškodeným v rámci jeho výpovede zo dňa 30.06.2020, ktorá bola neskôr popretá aj ním samotným. V nasledujúcej výpovedi dňa 22.09.2020 poškodený uviedol, že: „C. teda na mňa vôbec nijako neútočil ani sa mi ani G. vtedy vôbec nijako nevyhrážal, ja som sa vtedy o seba ani o svoj život C. nebál...“

Poškodený dokonca ani sám v rámci monológovej časti prvotných výpovedí neuvádzal, že by nejakú obavu mal, a to ani že by mal z obžalovaného strach alebo obavu o svoj život a zdravie (údajný strach uviedol, až na základe neprípustnej sugestívnej otázky príslušníka PZ). Z uvedeného vyplýva, že strach o svoj život a zdravie nemal v takom rozsahu, ktorý by naplnil skutkovú podstatu tohto trestného činu a údajná vyhrážka nebola takej intenzity a kvality, že by dôvodne vzbudila obavu o život a zdravie. Uvedené potvrdzuje aj samotná výpoveď poškodeného, ktorý na hlavnom pojednávaní na otázku, či sa obžalovaného bál uviedol, že: „Nie, to som s nebál. Jeho som sa nebál.“, taktiež na otázku či sa obžalovaného bál alebo sa ho bojí uviedol, že: „Nie, dlho sa poznáme, sme kamaráti.“ Poškodený taktiež vo svojej výpovedi dňa 22.09.2020 uviedol, že sa vtedy o seba ani o svoj život C. nebál.

Zdôrazňujem, že poškodený vo svojom výsluchu zo dňa 30.06.2020 o 15.00 hod. v rámci mo-nológovej časti svojho výsluchu samostatne neuviedol žiadnu okolnosť ohľadom vyhrážok obžalovaného, ktoré by mali mať za následok dôvodnú obavu poškodeného, naviac poškodený obžalovaného ešte k aktivite podnecoval, a rovnako poškodený samostatne neuviedol, že by sa obžalovaného bál resp. mal z neho strach (obavu o život). Na tieto skutočnosti poškodený odpovedal až po položení otázky povereným príslušníkom PZ vykonávajúcim predmetný výsluch zo dňa 30.06.2020 o 15.00 hod. (str. č. 11 zápisnice). Takto formulované otázky príslušníkom PZ vykonáva-júcim výsluch možno hodnotiť minimálne ako sugestívne v zmysle § 132 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré sú pri výsluchu neprípustné.

Podstata skutku najmä pri činoch násilného charakteru by mala byť tvorená predovšetkým monológovou časťou výsluchu poškodenej osoby v zmysle § 132 ods. 1 Trestného poriadku. Doplnujúce otázky zo strany osoby vykonávajúcej výsluch v zmysle § 132 ods. 2 Trestného poriadku by nemali túto činnosť nahrádzať (napr. položením otázky, či mala obeť obavu o svoj život, či sa jej útočník vy-hrážal zabitím, či mala obeť strach a pod.). Pokiaľ sú však otázky na doplnenie a spresnenie výpovede položené, mali by byť položené v abstraktnej rovine tak, aby v nich nebola obsiahnutá podstata odpo-vede (tzv. sugestívne otázky), keďže tieto v zmysle § 132 ods. 2 Trestného poriadku prípustné nie sú.

Svedok G. L. v žiadnej vo svojich výpovedí neuvádzala, že by sa mal obžalovaný poškodenému nejakou vyhrážať. Dokonca svedok G. L. ani pri opise samotného údajného konania s nožom neuvádzala, že

by obžalovaný vôbec niečo povedal. Poukazujem teda aj na výpoveď svedkyne G. L., ktorá v rámci svojho výsluchu (dňa 30.06.2020) rovnako do zápisnice neuviedla, že by sa obžalovaný poškodenému akokoľvek slovne vyhrážal, a to napriek tomu, že tento svedok bol prítomný pri celom incidente.

Taktiež je nutné zohľadniť, že poškodený po údajnom incidente zostal spolu s obžalovaným v jeho obydli, pričom od obžalovaného sedel na vzdialenosť dvoch metrov, teda je preukázané, že poškodený nemal žiadnu obavu o svoj život alebo zdravie ani žiadnu inú dôvodnú obavu, nakoľko v opačnom prípade by v spoločnosti obžalovaného nezotrval, resp. by sa tam nevrátil a netrúvil by tam ďalší čas.

Naviac poškodený v rámci samotného údajného incidentu v zmysle pôvodných výpovedí podľa vlastných slov poškodeného vo výpovedi zo dňa 30.06.2020 obžalovaného podnecoval a provokoval, kedy ako sám povedal, reagoval tak, že obžalovanému povedal „nech to skúsi“. Z uvedeného konania poškodeného je jednoznačné, že nemal žiadnu obavu o seba a o svoje zdravie, nemal ani obavu z naplnenia údajných výhražiek obžalovaného, nakoľko v opačnom prípade by obžalovaného ku konaniu ešte nenabádal, neprovokoval a nepodnecoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, nedošlo k naplneniu objektívnej ani subjektívnej stránky trestného činu nebezpečného vyhrážania. Absentuje tu vyhrážanie, ktorého obsahom je hrozba smrti, ťažkej ujmy na zdraví alebo inej ťažkej ujmy spôsobiléj vzbudiť dôvodnú obavu, ako aj samotná dôvodná obava a absentuje úmyselné zavinenie.

Vo vzťahu k trestnému činu ublíženia na zdraví je nutné uviesť, že zo žiadnej z výpovedí či už poškodeného alebo svedka nevyplýva, že by obžalovaný uskutočnil úder alebo útok nožom na niektorú časť teľa poškodeného. Uvedeným zašermovaním v zmysle výpovede zo dňa 30.06.2020 (ktoré ani nebolo dostatočne preukázané), by nedošlo k ujme na zdraví, ktorá by mala za následok ublíženie na zdraví v rozsahu, ako má na mysli ustanovenie zákona ublíženia na zdraví v zmysle Trestného zákona. Zároveň nebolo preukázané, že nôž smeroval na brucho poškodeného, nakoľko uvedené je popreté s ohľadom na výškové rozdiely obžalovaného a poškodeného v spojitosti s opisom samotného skutku (potvrzuje ZP 156/20 vypracovaný MUDr. Mariánom Pamulom).

Obžalovaný neuskutočnil žiaden útok voči poškodenému, nijakým spôsobom ho nenapadol, neuskutočnil žiadne konanie, ktorým by čo i len potenciálne mohlo dôjsť k ujme na zdraví poškodeného, a nemal ani takýto úmysel, čo vyplýva aj z vykonaných dôkazov.

V konečnom dôsledku obžalovaný nemal v úmysle vyvolať obavu poškodeného o svoj život alebo zdravie, ako ani nemal v úmysle spôsobiť poškodenému ublíženie na zdraví. Takýto úmysel nebol jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaný, a preto by podľa môjho názoru mali súdy postupovať v súlade so zásadou v pochybnostiach v prospech obvineného (zásada in dubio pro reo). Nakoľko úmyselné zavinenie obžalovaného nebolo preukázané, nie je splnená obligatórna zložka subjektívnej stránky predmetných trestných činov.

Uvedené, že by obžalovaný chcel vzbudiť u poškodeného dôvodnú obavu o svoj život alebo zdravie nevyplývalo nijakým spôsobom ani z vykonaného dokazovania, dôvodnú obavu v končenom dôsledku ani nevzbudil, a ani nevyplývalo, že by mal obžalovaný úmysel spôsobiť poškodenému ublíženie na zdraví (obžalovaný nekonal tak, že by sa o uvedené vôbec pokúsil).

Tak ako som už uviedol, v predmetnej trestnej veci nebolo nijakým spôsobom preukázané a dokonca ani osobami prítomnými na mieste v danom čase tvrdené, že by došlo k vyhrážaniu sa smrťou, ťažkou ujmov na zdraví alebo inou ťažkou ujmov. Takéto konanie nevyplýva zo žiadneho z vykonaných dôkazov. Naviac k uvedenému by musel prísť ďalší znak skutkovej podstaty, a to vzbudenie dôvodnej obavy, ktorá taktiež nevyplýva zo žiadneho vykonaného dôkazu. Taktiež nebolo nijakým spôsobom preukázané a dokonca ani osobami prítomnými na mieste v danom čase tvrdené, že obžalovaný vyvinul také konanie, ktorým by došlo k ublíženiu na zdraví v štádiu pokusu, dokonca ani nie je preukázaný a ani len pravdepodobný úmysel obžalovaného, ktorý by smeroval k poškodeniu zdravia poškodeného. Obžalovaný neuskutočnil žiaden útok voči poškodenému, nijakým spôsobom ho nenapadol, neuskutočnil žiadne konanie, ktorým by čo i len potenciálne mohlo dôjsť k ujme na zdraví poškodeného, a nemal ani takýto úmysel, čo vyplýva aj z vykonaných dôkazov.

Vina páchatela musí byť vždy riadne preukázaná a nemôže byť postavená len na dohadoch. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že všetky okolnosti dôležité pre rozhodnutie musia byť spoľahlivo preukázané v súlade so skutočnosťou tak, aby nevzbudzovali žiadnu pochybnosť. Zistením skutočného stavu veci teda nie je len zistenie stupňa pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že dokazovaná okolnosť môže existovať, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného záveru.

Výrok o vine môže byť založený vždy len na takých dôkazoch, ktoré úplne vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania.

V tomto prípade tohto času neexistuje žiaden dôkaz o tom, že sa skutok stal tak ako je uvedený v opise skutku. Výpovede, na základe ktorých bola podaná obžaloba a na ktoré súd prihlíada ako na dôveryhodné (zo dňa 30.06.2020), boli popreté následnými tromi výpoveďami poškodeného ako aj tromi ďalšími výpoveďami svedka G. L., kedy obaja spáchanie skutku popreli. Je nutné zaoberať sa zároveň dôveryhodnosťou jednotlivých výpovedí, nakoľko jednoznačne existujú pochybnosti o pravdivosti tvrdení uvedených v prvotných výpoveďach poškodeného a svedka G. L., pričom tieto pochybnosti neboli vyvrátené žiadnym iným dostupným dôkazom (a to aj ale nielen s ohľadom rozporov v týchto výpoveďach), a teda nie je možné uvedené prvotné výpovede uznať ako dôkaz rozhodujúci pre uznanie viny a odsúdenie obžalovaného. Je úlohou súdu preukázať, že bez akýchkoľvek pochybností sú prvotné výpovede pravdivé, čo však nie je možné, nakoľko tieto výpovede obaja popierajú a poškodený dokonca sám uviedol, že vtedy krivo vypovedal. Uvedené neskôr popreté prvotné výpovede nie sú dostatočne podporené ani žiadnymi inými priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, ktoré by rozptýlili akékoľvek ďalšie pochybnosti o možnosti iného záveru.

V zmysle ustálenej judikatúry z princípu prezumpcie neviny okrem pravidla, podľa ktorého musí byť obžalovanému vina dokázaná, vyplýva i pravidlo in dubio pro reo, podľa ktorého, ak nie je v procese dokazovania dosiahnutá praktická istota o relevantných skutkových okolnostiach, t.j. ak sú prítomné v danom kontexte dôvodné pochybnosti vo vzťahu ku skutku či osobe páchatel'a, ktoré nemožno odstrániť ani vykonaním ďalších dôkazov, je nutné rozhodnúť v prospech obžalovaného. Platí tiež, že akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nemôže vytvoriť podklad pre odsudzujúci výrok. Trestné konanie vyžaduje v tomto ohľade ten najvyšší možný stupeň istoty, aspoň na úrovni všeobecného pravidla „dokázanie bez akejkoľvek rozumnej pochybnosti“.

Zásada in dubio pro reo, ktorá je špecifickým výrazom zásady prezumpcie neviny, vyžaduje, aby sudcovia nevychádzali z predpokladu presvedčenia, že obžalovaný spáchal čin, ktorý je mu kladený za vinu, aby dôkazné bremeno spočívalo na obžalobe a aby prípadné pochybnosti boli využité v prospech obžalovaného (rozh. ESLP vo veci Melich & Beck proti Česká republika zo dňa 24.07.2008, ods. 49). Pre jeho odsúdenie musí byť jednoznačne preukázané, že sa skutok stal, že je trestným činom a že ho spáchal obžalovaný, ktorý je zaň trestne zodpovedný. Inak musí byť každý obžalovaný spod obžaloby oslobodený.

Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že práve obžalovaný je skutočne tou osobou, ktorá žalovaný skutok spáchala. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o vine obžalovaného, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok (rozh. NS SR sp. zn. 5To/20/2010).

Nízke požiadavky na istotu by mohli zvýšiť nebezpečenstvo justičných omylov (rozh. NS SR sp. zn. 2To/13/2018).

Po vyčerpaní dosiahnuteľných dôkazov, na základe výsledkov dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, preto súd nemôže spoľahlivo, bez rozumných a dôvodných pochybností dospieť k záveru, že skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Len samotné podozrenie alebo predpoklad na odsúdenie nestačí.

Zároveň mám za to, že došlo k pochybeniu súdu pri aplikácii hmotnoprávneho ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona týkajúcej sa prítiažujúcej okolnosti - spáchanie viac trestných činov. Obžalovanému mi bol ukladaný úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, pretože som bol odsudzovaný za viac trestných činov, pričom podľa ustálenej trestnej praxe sa to spravidla vyjadruje vo zvýšenej výmere uloženého trestu podľa trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného.

Podľa môjho názoru tak okolnosť, že ak by som obžalovaný spáchal viac trestných činov, nemožno túto skutočnosť hodnotiť zároveň ako prítiažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona za súčasť ukladania úhrnného trestu, pretože by tak došlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti a duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

V konečnom dôsledku samotný trest sa mi javí neprímerane prísny.

Vzhľadom na vyššie uvedené je zjavné, že obžalovaný sa nedopustil takého úmyselného konania, ktorým by naplnil skutkovú podstatu v obžalobe uvedených trestných činov, a za ktoré by mal niesť trestnoprávnu zodpovednosť, preto žiadam, aby odvolací súd preskúmal správnosť, zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku súdu prvého stupňa a správnosť postupu konania prvostupňového súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov na v r h u j e m , aby odvolací súd po preskúmaní veci ma spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil podľa ust. § 285 Trestného poriadku, eventuálne podľa § 321 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 Trestného poriadku vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

Krajský súd rozhodoval o odvolaní obžalovaného na verejnom zasadnutí, na ktorom obžalovaný zotrval na svojom odvolaní, prokurátor na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil správne skutkové závery, pričom skutok správne posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom. Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Všetky vo veci vykonané dôkazy okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, preto krajský súd v podrobnostiach na tieto dôkazy len poukazuje.

Z usvedčujúcich dôkazov krajský súd poukazuje predovšetkým na výpovede poškodeného L., svedkyne L., samotného obžalovaného, znalecké posudky, záznamy telefonických hovorov, ako aj listinné dôkazy. K jednotlivým odvolacím námietkam krajský súd uvádza nasledovné:

Čo sa týka námietky, že okresný súd sa nevysporiadal so zmenami vo výpovedi poškodeného urobenými už v prípravnom konaní, krajský súd zistil, že rovnaké zmeny vo výpovedi na hlavnom pojednávaní oproti výpovedi z prípravného konania zo dňa 30.6.2020 boli u poškodeného aj v jeho ďalších výpovediach urobených v prípravnom konaní. Ak sa preto okresný súd vysporiadal so zmenami medzi výpoveďou z prípravného konania zo dňa 30.6.2020 a výpoveďou poškodeného na hlavnom pojednávaní, tak potom uvedené sa vzťahuje aj na prípadné zmeny vo výpovediach poškodeného z prípravného konania.

Krajský súd dáva do pozornosti, že obhajoba sa nestotožňuje s vyhodnotením dôkazov urobených okresným súdom, nestotožňuje sa s tým, ako sa okresný súd vysporiadal so zmenami vo výpovedi poškodeného a svedkyne, pričom ponúka svoju verziu vyhodnotenia dôkazov, ktorá podľa obhajoby je objektívna, narozdiel od subjektívneho poňatia a záverov okresného súdu.

V danom prípade okresný súd rozhodoval za dôkaznej situácie, kde stojí proti sebe tvrdenie poškodeného, svedkyne L. a obžalovaného a zároveň za situácie, kde prišlo k zmene v obsahu výpovedí v priebehu dokazovania.

Ak však súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku (čo skonštatoval krajský súd ako súd odvolací už vyššie), t.j. hodnotil ich podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, lebo sám (prípadne na podnet obhajoby a jej odvolacích námietok) na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takomto prípade totiž napadnutému rozsudku nemožno vytknúť žiadnu chybu v zmysle uvedeného ustanovenia. Krajský súd navyše dospel k rovnakému záveru pri hodnotení vykonaných dôkazov ako súd okresný. O inom výsledku hodnotenia dôkazov je presvedčená obhajoba, čo je jej legitímne právo, avšak v danom prípade sa podľa názoru krajského súdu neopiera o dôvodné argumenty.

Námietka obhajoby o tom, že slovný aj písomný prejav v rámci neformálnej komunikácie môže mať rôzne verzie výkladu s odkazom na telefonáty obžalovaného s poškodenou z väzby je v rovine špekulácií, pričom logickým sa javí výklad okresného súdu, ktorý vyhodnotil obsah tejto komunikácie ako navádzanie a ovplyvňovanie poškodeného a svedkyne L. obžalovaným s cieľom dosiahnuť zmenu ich výpovedí v prospech obžalovaného.

Rovnako v obdobnej rovine nedôvodného argumentu je aj námietka k tomu, že okresný súd zle vyhodnotil, že poškodený nemohol vypovedať v prípravnom konaní pod vplyvom alkoholu, keďže nemal v tom čase nameranú žiadnu hodnotu alkoholu, pričom súd podľa obhajoby opomenul, že napriek tomu bol poškodený ešte „otarený“ alkoholom, pod ktorého vplyvom stráca pamäť. Krajský súd pripomína, že svedok - poškodený vypovedal pred vyšetrovateľom po príslušnom poučení o význame svedeckej výpovede, o následkoch krivého obvinenia a krivej výpovede. Zároveň nie je v zápisnici žiaden záznam o nespôsobilosti svedka vypovedať v danom okamihu z dôvodu zlého zdravotného stavu, pričom uvedený argument, že obvinený ešte dlhý čas po požití alkoholu nevie, čo robí a hovorí, je v kontexte záznamu o dychovej skúške a v kontexte obsahu zápisnice o jeho výpovedi, len snahou vyvinúť obžalovaného a to spôsobom spochybnenia dôkazu (pravdivosti a použiteľnosti svedeckej výpovede). Ak má mať krajský súd relevantné pochybnosti o obsahu zápisnice z výsluchu poškodeného z prípravného konania, musia byť predložené závažné a uveriteľné, najlepšie však aj ďalšími dôkazmi podporené argumenty a skutočnosti, prečo nemožno na uvedenú výpoveď svedka - poškodeného prihladať.

Záver okresného súdu nemožno označiť len za pocitové, ako to robí obhajoba. To, že sa skutok stal tak, ako bol ustálený vo vyhlásenom rozsudku, má súd za preukázané nielen výpoveďou svedka - poškodeného.

Okresný súd nevyčíta obžalovanému, že svedkyňa L. v minulosti finančne vypomáhal. V tomto prípade ide o okolnosť, ktorá je jednou z príčin a motivácií svedkyne L. na zmenu jej výpovede. Uvedené skôr svedčí tomu, že reálne sa udalosti stali tak, ako to svedok - poškodený a svedkyňa L. popisali v prvotných výpovediach, a až neskôr, po uvedení si následkov (trestnoprávny postih obžalovaného, z neho vyplývajúca nemožnosť očakávania finančnej podpory z jeho strany), teda po tom, čo si svedkyňa uvedomila, že takto príde o príjem, prišlo k zmene výpovede jej aj poškodeného v prospech obžalovaného. Zároveň je tiež zrejmé, že ak mali obžalovaný a svedkyňa L. dovtedy dobrý vzťah, a dokonca jej mal obžalovaný pomáhať viaceré roky predtým, nemala by svedkyňa žiaden dôvod prečo by nepravdivo svedčila (v prvotnej výpovedi v prípravnom konaní) proti obžalovanému.

Samotná skutočnosť, že poškodená v konaní pred súdom uviedla, že je liečená na psychiatrii a berie lieky na ukladnutie a na spánok, nie je dôvodom na skúmanie schopnosti (spôsobilosti) vypovedať, tak ako to namieta obhajoba. Jej výpovede tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní nenesú žiadne známky toho, že by ich urobila osoba nespôsobilá vypovedať. So zmenou vo výpovedi svedkyne na hlavnom pojednávaní oproti jej výpovedi v prípravnom konaní sa okresný súd riadnym, dostatočným a zákonným spôsobom vysporiadal. Ak okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že svedkovia (poškodený a svedkyňa L.) zotrvali na tvrdení, že obžalovaný, keď si vypije, je agresívny a vulgárny, neznamená že zopakovali svoje tvrdenia, ale to, že na hlavnom pojednávaní svoje vyjadrenia v tomto smere nezmenili, nevyvrátili. Svedkyňa sa dokonca pred súdom o výsluchu z prípravného konania zo dňa 30.6.2020 vyjadrila, že nemá námietky k postupu vyšetrovateľa, keď to spisoval, všetko bolo v poriadku. Aj na hlavnom pojednávaní pripustila to, že obžalovaný keď si vypil, nadával svedkovi.

Okresný súd správne vyhodnotil (z hľadiska ustálenia skutkového deja) aj správanie poškodeného po samotnom skutku, keď sa mal tento vrátiť k obžalovanému.

Čo sa týka vyhodnotenia toho, či je naplnená skutková podstata trestného činu nebezpečného vyhrážania, treba pripomenúť, že objektívna stránka tohto trestného činu spočíva vo vyhrážkach páchatel'a inej osobe smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, a to takým spôsobom, že to u takejto osoby môže vzbudiť dôvodnú obavu z ich uskutočnenia. Kombinácia opitého páchatel'a

s nožom v ruke smerujúcim voči inej osobe a jeho slov „ja ťa asi prebodnem“ je podľa názoru krajského súdu spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu z uskutočnenia vyhrážok.

Záverom k úvahám obhajoby, že poškodený nemal strach z obžalovaného, pretože mal zodvihnúť nôž zo zeme a odísť z miesta skutku preč, krajský súd uvádza, že o svojej obave z obžalovaného hovoril poškodený pred vyšetrovateľom. Ak by poškodený obavu (strach nemal), nevolal by políciu, pričom nebol zistený žiaden motív poškodeného krivo obviňovať obžalovaného.

Čo sa týka toho, či poškodený hovoril o svojej obave z obžalovaného v monológovej časti výpovede alebo až v odpovedi na otázky vyšetrovateľa, krajský súd pripomína, že už pri volaní poškodeného na tiesňovú linku sám uvádzal prioritne skutočnosť, že obžalovaný ho mal napadnúť s nožom, chcel ho pichnúť. Ako už bolo uvedené vyššie, keby poškodený nemal obavu (strach) z obžalovaného, vyplývajúci z konania obžalovaného - útok nožom a vyhrážanie, tak by sa na políciu neobrátil a neodchádzal by od obžalovaného. K nemu sa vrátil až na zavolanie svedkyne s tým, že obžalovaný už nič nerobil.

Rozhodujúca je skutočnosť, či ide o vyhrážanie spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu, ktoré je nutné posúdiť so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Znak spočívajúci vo vyhrázaní obžalovaného, nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného vyhlásenia a jeho spôsobilosť, resp. nespôsobilosť vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ho vykladať aj v spojení s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom bolo, resp. nebolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodeného takúto obavu.

Možno sa aj stotožniť so závermi okresného súdu, ktorý správne vyhodnotil vykonané dôkazy aj vo vzťahu k ustáleniu tej časti skutkovej vety, ktorá popisuje spáchanie trestného činu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu.

Okresný súd tiež správne postupoval, keď ukladal obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov. Okresný súd v dostatočnom rozsahu odôvodnil uloženie trestu, pričom sa vysporiadal so všetkými relevantnými okolnosťami. Správne zohľadnil, že obžalovaný bol opakovane súdne trestaný, spáchal viac trestných činov, nerešpektuje ani nariadenia súdu (súdny zákaz požívania alkoholu), skutok spáchal krátko po odsúdení v inej trestnej veci. Z tohto hľadiska, keďže ukladal trest pri dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, nemožno považovať trest za prísny, naopak, okresný súd zohľadnil aj to, že u obžalovaného sa bude rozhodovať o premene podmieneného trestu odňatia slobody. Správne zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Vzhľadom na zistenú závislosť od alkoholu, napriek obave znalkyne o to, či chýbajúca motivácia obžalovaného a štruktúra jeho osobnosti nezmarí účel liečby, okresný súd uložil ochranné protialkoholické liečenie. Keďže u obžalovaného sa jedná o rozvinutú somatopsychickú závislosť, duševnú poruchu zapríčinenú poškodením a disfunkciou mozgu v príčinnej súvislosti a v dôsledku nadmerného chronického užívania alkoholu, depriváciu osobnosti, kde alkohol uvoľňuje prirodzené brzdiace mechanizmy, okresný súd liečbu uložil v presvedčení, že táto by aspoň potenciálne mohla zabrániť obžalovanému v požívaní alkoholu a pomohla by tak predísť opätovnému spáchaniu trestnej činnosti.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.